

Evliliğin Yaşı Yok, Zamanı Var

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Sevgili kardeşlerim,

Defalarca duyduğumuz bir hadis-i şerifle konumuza başlayalım:

“Bir Müslüman, salih bir kadınla evlendiğinde dininin yarısını kurtarmış olur. Geri kalan yarısında da gayret etsin, Allah’tan korksun.”

Vaazlardan düğünlere kadar çeşitli vesilelerle duyduğumuz bu hadis-i şerife şimdi başka bir pencereden bakmaya gayret edeceğiz.

Bir Müslüman’ın evlenmesi dininin yarısına tekabül ediyorsa diğer yarıda Kur’an okumak, namaz kılmak, ramazanda oruç tutmak, hacca gitmek ve İslam namına bildiğimiz diğer şeyler duruyor demektir. Bunun doğal sonucu da salih bir kadınla evlenmedikçe %51 seviyesine erişmenin mümkün olmadığıdır. Defalarca hacca gitmek, hafız veya iyi âlim olmak... bunlar ve daha fazlasını yapmak %50’de kalmaktır; kişi her şeyi tam yapmış, bu ibadetlerin bütün ahkâmını iyice uygulamış olsa bile.

Allah’ın razı olduğu iyi bir Müslümanlığın en kestirme yolu, %50’yi iyi bir evlilikle garanti ettikten sonra diğer işlerle bunun üzerine koymaktır.

Bunun içindir ki evlenmek, ev sahibi olmak değildir. Evlenmek Allah’ın rızasında daha garantili olmaktır. İyi bir Müslümanlık salih bir kadın ile salih bir delikanlının evlenmesiyle başlar. İslam toplumu insan üzerine kuruludur. İnsan da aile muhitinde çoğalır. Kulluk evlerde yeşerir. İşlemeyen, sünnet üzere yürümeyen bir evlilik ortamında Müslümanlığın gelebileceği seviye ancak %50’dir. İster kitap ezberlensin ister âlim olunsun...

Şüphesiz ki evliliği, İslam’ın beş şartından mesela hacca karşı rakip olarak konumlandırmak söz konusu değildir. Evlilik Kur’an’ın binlerce ayetinden daha değerli de değildir. Bahis konusu hadis-i şerifi böyle anlamamalıyız. Almamız gereken mesaj şudur: Evlenilmediği sürece mikroba karşı korumalı olunamaz. Bünyedeki hac, oruç, namaz, Kur’an kıraati ve daha pek çok vitamin her an çürüme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Evliliğin, dinin yarısını oluşturması bu mantıktan ileri gelmektedir.

Buradan gençlerin yarın insanlıkları ve dinleri yolunda ne yapabileceklerinin mesajını almak mümkün olduğu gibi evlenmiş, evleneli uzun zaman geçmiş kimselerin de çocuklarını iyi birer Müslüman olarak yetiştirecekleri amaç uğrunda bunun hafızlık için kursa göndermek, imam-hatip lisesine kaydettirmekten ibaret olmadığını anlamaları lazımdır. İnsan hafız olsa, Müslüman bir mühendis olarak da yetişse salih bir erkek veya salih bir kadınla yuvaya yerleşmedikçe yarım elmanın ötesine gidemez. Hafızlık cemiyeti, mezuniyet töreni düzenlemek tek başlarına safsatadan işlerdir; bunlarla maksada erişilemez.

Efendimiz aleyhisselam, anne-babaları uyarmakta ve iyi Müslüman yetiştirme amacının yarısının evlilikten geçtiğini söylemektedir. İyi bir evlilikle hayatını korumaya alan insanın haramlarla arasına mutlak bir mesafe girer. Böyle olmadığı yani kişi ile haramlar arasına mesafe girmedeği sürece ise tutulan oruçlar, kılınan namazlar haramlarla baş başa gidiyor veya daha kötüsü; gitmiyor bile...

Salih bir kadınla evlenmeyi cihad gören, evlenmekle Resûlullah’ın dinine ve davasına hizmet ettiğine iman eden birinin gerçekleştirdiği evlilik, Müslümanlığın yarısına tekabül edecek kadar güçlü bir adımdır. Bir kadın salih değil; mobilyaperest, dekor tutkunu, birilerinin ne dediğine Allah’ın dediklerinden daha fazla değer veren profile sahipse bu evlilik zaten pek de sözü edilesi bir değerde

değildir. Ancak evlenip Meryem adayı doğurma arzusuyla yola çıkmış bir Müslüman kadın, bir erkeğin dininin yarısı anlamına gelmektedir.

Yavrularımızı evlendirirken yapmakta olduğumuz işin anlamını bilmemiz lazımdır. Genç kardeşlerim evlilik macerasına başladıklarında üç günlük değil, ebedî zevklerini tatmin edecekleri bir serüvende olduklarını bilmelilerdir.

Diğer taraftan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in evliliğe yüzde elli değer biçmesi, şeytanın bütün emeklerinin de en az yüzde ellisinin bu odakta yoğunlaşacağı demektir. Zira şeytan, Peygamber aleyhisselam neyi yaptırmak istiyorsa onu yaptırmamak için uğraşma hedefindedir. Efendimiz ile şeytan iki zıt kutuptur. Birinin yaptırmak istediği, diğerinin yaptırmamak istediği şeydir.

Resûlullah aleyhisselamın projeleri ve gayretlerinde gençlerin evlenmeleri hatta evlenip boşanmış olanların yeniden evlenmeleri, onun mesaisinin yüzde ellisidir. Buradan kolayca anlaşılır ki şeytanın da bütün emeklerinin en az yarısı yuva kurdurmamak, şehvetleri nikâhsız şekilde tatmin ettirmek üzerinedir.

Dünyanın mevcut şartlarında bir müminin iffetli yaşaması ancak iyi bir aile ortamında bulunmasıyla mümkündür. İffetli ve mümin olarak yaşamanın yegâne çaresi evlenmektir. Bunu herkes bildiği hâlde yaşadığımız toplumda evlenme yaşı git gide yukarılara tırmanmaktadır. Otuz yaşındaki insanlar bekâr olduklarını söylemeye utanmamaktadırlar. Halife Hazreti Ömer'in önüne böyle biri çıksa kırbaçlanmaktan kendini kurtaramazdı! Tıbbî özürlü olmadığı hâlde kırklı yaşlara kadar eftan püften sebeplerle bekârlığı tercih etmiş kimseler vardır. Bu kişilerin -psikolojik sorunları bir kenara- ümmet-i Muhammed'in çoğalmasına, iynin kötüye galip gelmesine karşı gayret etmeme suçları söz konusudur. Şerri önlemenin tek yolu hayrın büyümesidir. Hayrın ve güzelliğin boş bıraktığı yerleri şer kesinlikle dolduracaktır.

Şeytan, ümmetimizin nesli kısılsın istemekteyken Müslümanlar da buna hayat tarzları ve dünya görüşleriyle prim veriyorlarsa bu büyük bir suçtur. Evlenmemek evvela kötülüğe müsait bir zeminde kalmak anlamına gelir. Evlenmek ama çocuk sahibi olmamak ya da birilerinin istediği sayıda çocuk sahibi olmak için amaç gütmek yine şerre prim vermektir.

Bir Müslüman, kendisi için vakti geldiğinde kesinlikle evlenmeli ve cihada katılmalıdır. Bugün Kudüs davamızdan, Irak meselemizden ve yeryüzünün başka yerlerindeki birçok sorunumuzdan çok daha önemlisi yuva savaşımızdır. Yuvalarımızda Allah'ı ve peygamberini rehber edinmiş insanlar yetiştiremezsek Mekke'nin bile elimizde olma garantisi yoktur. Mekke ve Medine nihayetinde birer taş yığındır; onu ya insan koruyacaktır ya da insan elinde zayı olacaktır. Mesele insan yetiştirmektir. Yüz, bin, on bin insandan biri bile Selahaddin olmamaktadır. Selahaddin olmak nadir rastlanan bir meziyet olduğundan milyonlarca çocuk doğacaktır ki biri Selahaddin olabilsin. Bir Hasan el-Bennâ bulabilmek için onu ümmetin yüz milyon insanının arasından seçmek gerekmektedir. İnsanın çoğalması lazımdır ki onların arasından kaliteli olanın mücadelesi verilsin.

Kudüs davamız insan üzerine kurulu ve insanın orada gidip namaz kılması için mücadele veriliyor ise nerede bu insanlar? Bütün ömür standartlarla yaşanacak olsa bile ortalama yetmiş sene civarında sürer. Kırk yaşında evlenen ne ara çocuk doğuracak, onu yetiştirecek, mücahid olmasını sağlayacak eğitimi verecektir? İnsanların dayanma ve sabırlı olma dönemleri zaten kırk yaşına kadar olan devredir. En tahammüllü, yüke en yatkın zamanlarını bekâr olarak geçirmiş biri evliliğin en güzel meyvelerinin alınacağı zamanda yük altına nasıl girecektir?

"Evliliğin geciktirilmesi ciddi bir Siyonizm projesidir" demiyoruz. Zira bu durum, Siyonizm'in yatak odalarımıza kadar girdiği anlamına gelir. Fakat Siyonist mantığıyla ve şeytanın planlarına uyarak evlilik bilinçli veya bilinçsiz şekilde geciktirilmektedir. Bu bir suçtur! Namaz vaktinin geciktirilmesi kadar suçtur!

Çocuklarımızın ne zaman evlenecekleri hakkında kendimize göre şartlar koymuş durumdayız. Okuyacak, okulu bitecek, yüzlerce kız arkadaşının arasında gözü de eli de zinaya bulaşmadan yıllarını geçirecek, zihni ve zihniyeti berbat olduktan sonra evlendirilecek... Sınıfında boyanmış, özenmiş, bezenmiş yüzlerce kızla göz temasına girdikten sonra bu kişiye nasıl kız beğendirilecek de evlilik adımları attırılacaktır, burası meçhul tabii... Gençlerin gözü ve kulağı harama temas etmeden evlendirilmeleri niçin akla uzak gelmektedir? Ekonomik gerekçeler hemen meydana sürülür... Rızkı patronlar mı veriyor peki? Geç evlenenler doyuyor, erken evlenenler aç mı ölüyor? Nerede Allah'ın Rezzâk olduğu? Bir fabrikada amelelik yaptığımız için rızkımızı yarattığımızı düşünecek hâle mi geldik biz?

Eften püften sebeplerle geciktirilen evliliklerden ötürü çocuklarımızın gözü ve kulağı haram kolik hâle gelmektedir. Haramla gözü doymuş birilerinden de mücahidler meydana gelmesini beklemek safsatadır. Gençlerimiz şeytanın oltalarına takılmadan, internet ağlarında asılı kalmadan ilk gördüğüyle ölünceye dek yaşayacak mantıkla yuva sahibi yapılmalıdır.

Yaşadığımız hayatta gözümüzün değdiği her yer akıl almaz biçimde panayıra dönmüş hâldedir. Her şey şehveti teşvik üzerine kuruludur. Sokaklarımız, parklarımız, panolarımız yatak odasına dönmüş durumdadır. Böyle bir ortamda çocuklarımızın evliliğini hangi cesaretle yıllarca erteleyebiliyoruz ki?

17. asırda İstanbul'u gezen bir Fransız seyyah hatıralarında, "Günlerce İstanbul'da kaldım. Kadınlar çamaşırlarını yıkamıyorlar mı merak ettim, tek bir kadın çamaşırını kurutulurken görmedim" diyor. Kadınların giydikleri çamaşırı bile evin balkonuna, bahçesine asmadıkları ve şehvet fitnesinin şimdiki gibi alenileşmediği bir zamanda insanlar on yedi yaşındayken evleniyorlardı. Şimdiyse evliliğin gereği artmış ama uygulaması düşmüş durumdayken nefsimize nasıl güveniyor olabiliriz?

Bir baba, otuz yaşındaki oğlunun bekâr olmasına rağmen üniversite veya iş ortamında rezilliklerle beraber yaşamasına rağmen iyi olduğuna nasıl inanabilir? Nasıl rahat uyur?

İnsanın evlilik konusunda tıbbî engelleri olma ihtimali tabii ki sayılmalıdır, bu faktörü ayrı tutmakla birlikte şu bilinmeli ki bizim evlilik hususunda seçme hakkımız yoktur. Çocuklarımız önceden on beş yaş civarında girdikleri buluş çağına artık çok daha erken erişmektedir. Düşününüz ki 100 gramlık bir çikolatanın, cipsin neredeyse tamamı kızarmış yağ ve kimyevî katkıdan ibarettir. Çocuklar akşama kadar at gibi koşmakta ama yorulmamaktadırlar. Enerjileri bünyelerinden taşmaktadır. Elbette çocuklarımızı çok enerjileri olduğu için on iki yaşında evlendirmemizi teklif etmek değildir bu. Ama yirmi sekiz yaşına kadar beklemenin teklifi de değildir. Vakti ne zamansa o zaman gelince evlendirilmelidir çocuklar. Bazı bünyeler yirmi yaşında da ihtiyaç hissetmeyebilir. Bunu her insan en iyi kendi takdir edebilir.

Gözümüzü kapatarak güneşi inkâr edemeyiz. Bu sadece bizim güneşi görmemizi engeller, güneşin varlığını değil.

Evlilikten ve evlilik ihtiyacından bahsedilen konuşmalarda halkımız genellikle şöyle bir algının perdesi ardından meseleyi anlar: "Hoca galiba erkek çocukların genç kızlara sultanmasından söz ediyor..." Konunun yarısının bu olduğu doğrudur. Ancak genç bir erkeğin genç bir kızın etrafında dolaşması ne kadar bildiğimiz bir gerçekse bildiğimiz hâlde gizlediğimiz başka bir gerçek, kadınların da aynısı olduğudur. Kadınlar da erkekler gibi şehvet taşırlar. Fakat ilgilenmemiş görünürler, fiyat düşürmez, tok satıcı rolü yapabilirler. Allah Teâlâ kadın veya erkek her insana şehvet vermiştir. Kim "Bana verilmedi" diyebilir?

İmtihana hazır olmamak, kendimizi muaf kabul etmek şeytanın tuzağına peşinen düşmektir. Bunun içindir ki muhakkak imtihan olacağımız ve yeryüzünde bunun için bulunduğumuz hakikatinin en önemli noktalarından birine, şehvet imtihanına bilinçli seviyede yaklaşmamız gereklidir. Bir kadın erkekle, bir erkek de kadınla imtihan edileceğinin farkında olmalıdır. Üstelik bu enteresan bir

imtihandır: Bir kadınla erkeğin evlenmesi söz konusu değilken yani ortada yokken yokluğuyla imtihan olunur. Sonra evlenilir, bu sefer imtihan renk değiştirerek yine devam eder. Kurtulmanın tek çaresi ölmektir.

Ashab-ı kiram da şehvet imtihanından muaf tutulmamıştır. Efendimiz aleyhisselama gelerek artık bunaldıklarını, hanımlarını özlediklerini, geri dönmeyi arzu ettiklerini söylemişlerdir -şehadet için çıktıkları yolculukta söylüyorlar bunu. Ne zamandan beri ashab-ı kiramdan daha takvalı bir kitle olduk ki erkeklik de kadınlık da ortada kalmamış gibi davranabiliyoruz? Takvamızdan, ahlakımızın inceliğinden dolayı mı acaba?

Allah'ın yeryüzündeki kulluk imtihanı büyük oranda şehvetlerimiz üzerine kuruludur. Bu imtihandan hiçbirimiz kaçamayız, kaçmakla kurtulamayız, kaçarsak imtihanımızı ağırlaştırırız. Bilhassa evlenme yaşının geciktirilmesi konusunda toplumumuzda ağır hatalı bir yolun izlendiğini vurgulamak için bu ifadeleri paylaşıyoruz. **Bir Müslüman çocuğun ahirette hesap vereceğine inanıyorsak askerlikten, okul bitirmekten veya başka bir gerekçeden dolayı evliliğini nasıl geciktirebiliriz? Bu Allah'tan korkmakla direkt alakalı bir mesele değil midir?** Hafızlık yapmak için bile evlilik geciktirilemez. Harama bakmak durumunda kalmış, böyle olmasıyla baş başa bırakılmış, şartların buna götürdüğü bir çocuğun hafızlığından ona bir fayda gelir mi ki ümmetimize faydası olabilsin?

Evladın askere gitmeden evlendirilemeyeceği de yaygın ama tuhaf teamüllerimizden biridir. “Bu çocuğu evlendirdiniz mi?” sorusunun cevabı, “Hayır, henüz askere gitmedi” olarak verilebiliyor! Askere gitmeden evlenilemeyeceği diye bir gerekçe akla ve mantığa hiç sığar mı? Gençler bir zamanlar yirmi yaşında askere gidiyor, yirmi iki yaşında dönüp o sıralarda evleniyorlardı. Ama artık kimse yirmi yaşında askere gitmiyor. Herkes ertelemenin, bir şekilde ondan önce hayata iyice atılıp düzen oturtmanın yollarını bellemiştir. Bu durumda evlenmek de icabında elli sekiz yaşına kadar geciktirilecek mi? Evlenmeyi askerliğin aradan çıkarılmasından sonra yapılacak bir iş olarak kodlamak son derece hatalı değil mi? Üstelik böyle bir kanun varmış gibi kesinkes tavırla davranılmasının da bir mantığı yoktur.

Ne zaman karnımız acıkırsa yemek yediğimiz gibi gereklilik hissettiğimizde de evleneceğiz. Bu iş bu kadar basittir. Nasıl ki insan uykusu geldiğinde uyumaz, birkaç saat geciktirince huysuzlaşırsa evlilik ihtiyacının vakti geldiğinde de -bu vakit herkesin kendi hakkında bilebileceği bir durumdur- geciktirilirse bünye ve zihin anlamsız tepkiler verir. “Elde iş güç yok henüz” gibi manasız gerekçeler ardına sığınmamalıdır. Yemek yendiği, uyku uyunduğu gibi kesin bir ihtiyaç mesabesinde görülmek zorundadır evlilik.

İmam Ahmed bin Hanbel'e talebelerinden biri gelerek evlendiğini ama zar zor geçindiğini, sofrayı tam kuramadığını söylemiş. Ahmed bin Hanbel ona, “Git, bir daha evlen yavrum” cevabını vermiş. Talebesi bu cevabı anlamayarak “Hocam” demiş, “anlatamadım galiba... Evlendikten sonra eve eklemek götüremediğimi söylüyorum.” İmamın cevabına bakınız: “Evlenerek Allah'tan bir sofraya istedin, küçük geldi. Bir daha evlenirsen Allah sana iki sofraya gönderir.”

Çünkü evlilik rızık kaynağıdır. Evet, evlenince harcama çoğalır ama bereket de gelir. Bekâr çok kazanır, bereketsiz harcar. Bekârın durduğu yerde rahmet yoktur. Evlilik rahmetin de kaynağıdır. Ekonomik nedenleri ileri sürerek evliliği geciktirmek makul bir tavır değildir. Evlilik bizim çarpık yaşantımız nezdinde insanların rızası ve beğenisi uğruna yapılan bir iş olduğu için Allah'ın yardımı da üzerimizden çekilmiş hâldedir. Allah rızası için evlilik gitmiş, yerine başkalarının göz zevki için evlenme vebası gelmiş durumdadır. Düğünde giyilecek eşya için günlerce dolaşmak neyin nesidir? Ümmetimiz bu kadar refah dolu günlerinde midir?

Bunlar bize ait yanlışlıklar değildi sevgili kardeşlerim. Evliliklerimiz ve merasimlerimizde birbirimizle kıyafetlerimizi evlendiren kimseler değildik biz. İnsanlığımızla insanlığımızı evlendiren insanlardık;

hâlbuki artık arabayla araba, ayakkabıyla ayakkabı, gelinlikle damatlık evleniyor. Demek ki insan olarak bir şeyimiz kalmamış ki gömleğimizle mevki elde etmeye, kazanım sağlamaya çalışmaktayız. Kadınlarımızda insan olarak verebilecekleri hiçbir şey yok ki birkaç saatliğine giyecekleri gelinlik için iki ay seçme, pazarlık, bezenme süreci yürütmektedirler. Yani yemeği Nasreddin Hoca'nın kürkü yemektedir...

Evlenirken insanlığımızın bir araya geliyor olması gerekiyordu; iki insanlık birleşip bir insan üretilecekti. Bu modelde üç-beş liraya mal olacak ve bütün süreci bir haftada tamamlanacak düğünler, insanlığın aradan çekildiği ve eşyaların yarıştırıldığı günümüz modelinde aylar sürmekte, ordu kurulur gibi masraflar edilmektedir. Böylece Allah'ın helali pahalı olduğu için ucuz haram revaç bulmaktadır. Haram ucuz, helal pahalı olduğundan 'kaçakçılık' yayılmıştır. Allah ise helalin ucuz, haramın bedeli ödenmesi göze alınmayacak düzeyde pahalı olduğu bir sistem kurmuştu. Harama ceza vardı, toplum haramı tecrit ediyordu.

Yuva ancak ihlas üzerine kurulur ve Allah'ın yardımıyla devam eder. Düğünlerimizdeki israf ve debdebe alıp başını yürümüşken Allah'ın yardımını nasıl bekleyebiliriz? İstanbul'da yaptığı düğünde artan etlerle Siirt'teki akrabaları altı ay doyabilecek birinin evliliğine Allah niye yardım etsin? Düğünden önce arabaların önünü kesen birkaç çocuğa harçlık verilince sadaka işi halloluyor nasıl olsa, değil mi?

Vakti gelmiş bir evlilik -şu veya bu sebeple- geciktirilemez. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in babalara ikazını unutmayınız: *"Bir delikanlının veya kızın evlenme vakti gelir, babanın da imkânı olduğu hâlde onu evlendirmez, çocuk harama bulaşırsa günah babanın defterine yazılır."* Baba her şey güllük gülistan zannederek umreye gitmiş, evlat evde zinaya bulaşmış. Baba da defterine umre sevabı yazıldığını sanıyor...

Bu hadis-i şerifteki 'imkânı varsa' kaydını da yanlış anlama saflığına düşmemeliyiz. İmkân ile israf birbirinden kolayca ayırt edilebilen durumlardır. İmkân şudur: Çocuk gerçekten evlenmek istiyor mudur? Evet. Çocuğa bir oda ve yatak ayrılır. Bu kadar. İmkân budur. Yoksa Çırağan Sarayı'nı kiralayarak tören düzenleme genişliği yok diye bir insanın imkânı olmadığı söylenecek değildir! Hiçbir gencin evlenmesi için babasının emekli olup ikramiye alması, üzerine de borç takıştırdıktan sonra dişe dokunur bir meblağa ulaşıp düğün 'masraflarını' çıkarabilmesi beklenemez.

Ümmetimizin dualarının neden kabul olmadığını, yiyip içtiklerimizin bereketsizlik sebebini düşünmek mecburiyetindeyiz. Çünkü içimizde çok fazla zina var. Her yolun zinaya açıldığı, zinanın normalleşmeye başladığı bir toplumda bereket diye bir şey kalmaz. Daha uçurumu, bu tehlikeyi yok saymamızdır.

*

Evlenip bir sebeple dul kalan kardeşlerimizin bir daha evlenmeme konusunu yarı şaka yarı gerçek biçimde yeminle anmaları, evliliğin son derece uzak durulması bir şey olduğu propagandaları da çok dikkat etmemiz gereken başka bir husustur.

Ahmed bin Hanbel'in hanımı vefat etmiş. Mezarlığa gidilmiş, eşini defnetmişler. Dönüş yoluna girdiklerinde Ahmed bin Hanbel, kendi gibi büyük bir muhaddis olan oğlunu yanına çağırarak "Sen Bağdat'a bizden erken git, bana evlenilecek bir kadın bul" demiş. Oğlu şaşırarak henüz eşini yeni gömdüklerini, mezarlıktan çıkmalı birkaç dakika olduğunu, insanların böyle bir şeyi çok tuhaf karşılayacaklarını söylemiş. Büyük imamın verdiği cevap: "Yavrum, Bağdat'a gidip oturacak kadar ömrümün olduğu garanti değil; Allah'ın huzuruna bekâr gitmek istemem."

Dininin yarısını tehlikede görmek işte budur!

Biz bu dini Ahmed bin Hanbel'den iyi biliyor, daha kaliteli mi yaşıyoruz?

Ashab-ı kiramın ağır isimlerinden Abdullah ibni Mesûd da “On günlük ömrüm kaldığını bilsem ve evlenme imkânım varsa bekâr ölmezdim” demiştir. Şehvetine çok düşkün olduğu için mi böyle söylediğini zannediyoruz? Bu büyük adamlar, canlarını avuçlarının içine alıp Peygamber aleyhisselamın önüne getirmiş insanlardır. Mesele şehvet meselesi değil, Allah’ın koyduğu kanunu uygulama hassasiyetidir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.